

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кжж-10-000 023
Бања Лука, 21.10.2010. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу које сачињавају судије Желимир Барић, као предсједник вијећа, а Војислава Димитријевића и Слободана Милашиновића као чланови вијећа, уз судјеловање Соње Матић као записничара, у кривичном предмету против оптуженог В. П., због кривичног дјела силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 49/03, 108/04, 37/06 и 70/06) одлучујући о жалби браниоца оптуженог која је изјављена против пресуде Врховног суда Републике Српске број: 118-0-Кжж-08-000 017 од 8.4.2010. године, на сједници вијећа, у чијем јавном дијелу су присуствовали републички тужилац Бранка Милошевић, оптужени В. П. и његов бранилац Р. Ј., адвокат из Б., донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се као несонована жалба браниоца оптуженог В. П. и потврђује се пресуда Врховног суда у Републике Српске број: 118-0-Кжж-08-000 017 од 8.4.2010. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Врховног суда Републике Српске број: 118-0-Кжж-08-000 017 од 8.4.2010. године (у даљем тексту побијана пресуда) оглашен је кривим оптужени В. П. због кривичног дјела силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, чињенично поближе описано изреком побијане пресуде, па је осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године. На основу одредбе члана 44. став 1. Кривичног закона Републике Српске у изречену казну затвора оптуженом је урачунато вријеме проведено у притвору од 13.1. до 2.7.2007. године. На основу одредбе члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст („Службени гласник Републике Српске“, број 100/09) општећена А. К. је упућена да свој имовинско правни захтјев остварује у парничном поступку. На основу одредбе члана 99. став 4. истог законског прописа оптужени је ослобођен дужности да накнади трошкове кривичног поступка.

Против побијане пресуде жалбу је благовремено изјавила бранилац оптуженог В. П., због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се уважавањем жалбе побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници трећестепеног вијећа Врховног суда Републике Српске, бранилац оптуженог В. П. је изложила жалбу, остајући код исте, а са чиме се је сагласио и оптужени.

Републички тужилац је предложила да се жалба браниоца оптуженог као неоснована одбије.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се побија жалбом, а у смислу одредбе члана 320. у вези са чланом 332. став 2. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст („Службени гласник Републике Српске“, број 100/09), одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Неосновани су наводи жалбе којим се оспоравају закључци изнесени у побијаној пресуди у погледу оцјене исказа свједока оштећене А. К. Образложењем побијане пресуде даје се врло детаљна и исцрпна анализа исказа овога свједока, те се овај доказ доводи у везу са другим доказима, а како је то прописано одредбом члана 295. став 2. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст.

Свједок оштећена А. К., детаљно је описала вријеме, мјесто, начин и околности под којима је предметно дјело извршено, којом приликом се је изјаснила и о начину на који је препознала оптуженог као извршиоца дјела. У свом казивању оштећена је досљедна у погледу препознавања личности извршиоца и то различитим чулима. Приликом препознавања употребила је чуло слуха (препознавање по гласу), а затим и чуло вида (препознавање по лику). Надаље побијана пресуда потврду истинитости исказа овога свједока налази како у материјалним, тако и субјективним доказима, дајући при томе разлоге, које као ваљано образложење прихвата и ово трећестепено вијеће Врховног суда.

Тврдње изнесене у жалби у највећој мјери су уопштене или се заснивају на недовољно убједљивим аргументима. Тако оспоравање налаза и мишљења вјештака неуропсихијатра др В. Д. тезом да је оштећену „комшилук одбацио“ и да личност оштећене боље познаје „комшилук него психијатар“, готово да и не завређују коментара. Свакако теза о одбацивању средине, као друштвеној појави, у конкретном случају нити је утврђена, а нити има значаја. Одбацивање од стране средине, под условом постојања те појаве, нема за последицу да лице које је одбачено, говори неистину, нити исказ таквог лица, само због тога, има мању доказну вриједност, како се то покушава сутерисати жалбом. У супротном, лица која су из разноврсних разлога одбачени од средине не би уживала правну заштиту, што је у супротности са фундаменталним принципима владавине права и једнакости пред законом.

Такође, поменути вјештачењем по вјештаку неуропсихијатру дат је одговор и на питање које се поставља жалбом, а односи се на интелектуални потенцијал оштећене и њене могућности правилног опажања, те касније интерпретације онога што је опазила. Из поменутог доказа произилази да је оштећена, без обзира што има скроман интелектуални потенцијал, могла вјеродостојно репродуковати оно што је доживјела.

Образложењем побијане пресуде дат је одговарајући простор одсуству других, прије свега материјалних доказа, који би на директан начин означили оптуженог као извршиоца дјела. Позивање жалбе на резултате доказа извршене

ДНК анализом изузетих узорака, одсуство трагова блата на одјећи оптуженог, чињеница да код оптуженог није нађена капа-качкет коју је извршилац дјела имао на себи, свако за себе и у својој укупности не могу послужити као основ за закључак да оптужени није извршио предметно кривично дјело, а како је то правилно констатовано побијаном пресудом. Чињеница да ови докази или њихово одсуство не указују на оптуженога као извршиоца, не умањује се вриједност других доказа на којима се заснива закључак да је оптужени извршилац кривичног дјела које му се оптужницом ставља на терет, па је и у том правцу изјављена жалба неоснована.

На сличан начин жалба извучи погрешан закључак из мишљења др П. Г. да оптужени, као личност, није склон извршењу предметних кривичних дјела. Ни ово мишљење, оптуженог не искључује као могућег извршиоца, а што је побијаном пресудом на одговарајући начин утврђено.

Тврдња жалбе, која није поткрепљена нити једним доказом, да је оштећена и у другим поступцима вођеним против других лица за истоврсно дјело имала својство оштећене, све да је и тачна, нема никаквог утицаја на правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања у овом кривичном поступку. Такође позивање жалбе на одсуство мотива за извршење дјела на страни оптуженог је неосновано. Полно насиље над особама старије животне доби, на жалост, није ријетко, а и у таквим случајевима, ради се о недозвољеном задовољавању полног нагона као мотиву извршења дјела. Стога оштећено лице не мора, а често и није, сексуално атрактивно лице.

Обзиром да је жалба браниоца оптуженог изјављена због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, ово вијеће је у смислу одредбе члана 322. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст испитало побијану пресуду и у погледу кривичне санкције. Другостепено вијеће је правилно приликом одмјеравања казне оптуженом утврдило, а касније и узело у обзир све околности од значаја да изречена казна буде већа или мања. Имајући у виду ове околности као и тежину почињеног кривичног дјела, те утврђени степен кривичне одговорности оптуженог и ово вијеће налази да ће се изреченом казном затвора у трајању од 3 (три) године остварити сврха кажњавања прописана одредбом члана 28. Кривичног закона Републике Српске.

Обзиром на изнесено, жалба браниоца оптуженог је неоснована, па је ово трећестепено вијеће Врховног суда на основу овлашћења прописаног одредбом члана 327. у вези са одредбом члана 332. став 2. Закона о кривичном поступку - Пречишћени текст одлучило као у изреци.

Записничар

Соња Матић

Предсједник вијећа

Желимир Барић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић